

Hồi 14

Linh Sơn Phong Vân

Nga Mi sơn là dãy núi từ Dân Sơn chạy dài về hướng Nam, đến huyện Nga Mi bỗng dựng lên ba ngọn núi cao, được gọi là Đại Nga, Trung Nga và Tiểu Nga.

Nga Mi phái là một môn phái danh chấn võ lâm, được đóng đô giữa triền núi của ngôi đại Nga Sơn một tòa nhà nguy nga hùng vĩ đặt tên “Thanh Linh thánh quan”.

Hôm ấy trời vừa sụp tối, dưới chân đại Nga Sơn bỗng xuất hiện ba bóng người, rồi từ dưới đi dần lên trên.

Người đi đầu là một thiếu niên áo lam, tướng mạo anh tuấn lưng đeo trường kiếm.

Theo sau là hai cụ già một to lớn, một bé nhỏ ba người này không ai khác hơn là Văn Đồng cùng Hạnh Vũ, và Tào Khôn.

Ba người theo đường chính đạo đi lên “Thanh Linh thánh quan” lúc họ vừa đến còn cách “Khuyển Nghi động” độ vài dặm bỗng nghe một tiếng niệm “Vô Lượng Thọ Phật” phát ra kế tiếp là năm đạo nhân mặc Thanh bào, tay cầm Tùng Văn kiếm lẹ như chớp đứng chặn ngay cửa động đạo nhân đứng giữa lên tiếng.

- Xin thí chủ dừng bước lại.

Hạnh Vũ vội đến trước một bước khẽ nói với Văn Đồng:

- Chương môn nhân xin lưu giá, mấy tên đạo sĩ này để cho thuộc hạ tự thu xếp lấy!

Văn Đồng mỉm cười gật đầu đoạn dừng bước đứng sang một bên xem xét.

Hai cụ già vẫn cất bước đi đến, đạo nhân thấy vậy quát lớn:

- Nếu nhị vị không dừng bước lại, chúng bản tăng xin chịu thất lễ thôi.

Hạnh Vũ hừ một tiếng lạnh lùng nói:

- Lão phu không tin các người có thể cản được đường đi của lão.

Miệng thì nói, chân ông vẫn tiến bước lúc ấy hai bên chỉ còn cách độ một trượng ngoài.

Bọn đạo nhân mặt mày biến sắc rít lên một tiếng ám hiệu lập tức năm tà áo rộng tung bay năm đạo nhân đã chia làm ngũ hành phương vị bao vây lấy Hạnh Vũ cùng Tào Khôn.

Tào Khôn đưa mắt nhìn Hạnh Vũ cười nói:

- Đại ca, nhường cho đệ được kiến thức Nga Mi Ngũ Hành kiếm trận thủ lợi hại thế nào nhé?

Lập tức rút ngay trường kiếm cầm tay, nhắm vào đạo nhân đứng hướng chánh đông đi tới.

Đạo nhân ấy thấy đối phương định tuyên chiến với mình, miệng niệm “Vô Lượng Thọ Phật”, tay đưa Tùng Văn kiếm ngang ngực, đứng chờ địch công.

Tào Khôn cười lên ha hả, vung kiếm chém vào Phương Vị Đông Ất, đạo nhân đứng giữ phương vị ấy vội trầm người xuống, lách sang một bên thì Tào Khôn cũng thừa cơ đâm ngay vào hướng Mậu Thổ nơi chính giữa, đạo nhân đứng giữa thấy địch phương đâm tới, nhưng cũng vẫn đứng yên không hề nhúc nhích, Tào Khôn thấy thế không khỏi rùng mình, biết ngay mình đã lọt vào trận thế thì quả nhiên hai đạo nhân đứng hai bên phương vị Bình Hỏa cùng Ất Mộc, lập tức vung gươm chém vào mặt trái hai bên địch thủ.

Tào Khôn quát to một tiếng, đường kiếm xoay vòng như chong chóng, hóa giải ngay hai hướng kiếm pháp đâm vào, đang định phản công qua phía chánh Tây bỗng... một tiếng ám hiệu rít lên, Đông Nam Tây Bắc đều huy động trường kiếm một lượt, nhắm vào các nơi yếu huyệt của đối phương đâm tới.

Tào Khôn thấy thế giật mình, vội vã tụ khí đơn điền tung mình nhảy lên trên cao ba trượng, thoát khỏi vòng kiếm của địch, rồi đột nhiên dụng thế “Vân Trung Đảo Hướng” vung kiếm đánh vệt các mũi kiếm của đạo nhân.

Thế kiếm vừa rồi từ trên không đánh xuống của Tào Khôn chính là một trong ba dải tuyệt chiêu trong pho “Thiên Nam kiếm pháp” uy lực kỳ ảo tuyệt luân.

Bỗng nghe một tiếng hiệu lệnh của đạo nhân đứng giữa nằm mũi kiếm lập tức đưa lên, đến khi thấy thế kiếm của Tào Khôn chém xuống quá mạnh họ lại dang ra né tránh chờ cho chân địch vừa rơi chạm đất họ lại xông vào vây công.

Hạng Vũ đứng bên trông thấy không khỏi lo lắng cho Tào Khôn nhưng Văn Đổng vẫn mỉm cười hình như tin tưởng.

Quả thật, Tào Khôn vốn danh “Thiên Nam kiếm khách” không những công lực tinh thâm võ học lại còn uyên bác, trông qua mấy lượt tiến thoái, biết ngay nhược điểm của trận đấu. Thì ra chỉ qui tụ vào phương vị trung ương, mỗi khi điều hành hay biến hóa cũng do đạo nhân nơi giữa ra lệnh, vì vậy nên ông ta lập tức nhắm ngay điểm chính thí mạnh công vào.

Đạo nhân đứng giữa thấy đường kiếm của địch thủ tấn công vội vàng đưa gươm ra đỡ, không dè Tào Khôn đã có ý định liền trở thế ghìm ngay lưỡi kiếm của đối phương không hề nhúc nhích rồi dụng sức hất mạnh một cái.

Mũi kiếm của đạo nhân vừa văng ra, ông ta vội vàng thừa cơ để hở, cứ nhắm mấy nơi yếu huyệt của đạo nhân đâm tới bức cho đối phương liên tiếp thoái lui.

Đông, Nam, Tây, Bắc bốn phương thấy chủ vị bị địch phương kiên chế, cũng lần lượt thối lui vào hang động.

“Ngũ Hành kiếm trận” lập tức tan rã!

Hạng Vũ thấy vậy thở phào một tiếng, bước đến trước mặt Văn Đồng nói:

- Chương môn nhân xin mời!

Ba người lập tức lướt qua “Khuyến Nghi động” Văn Đồng đi giữa, hai cụ già hộ vệ hai bên, chẳng bao lâu “Thanh Linh thánh quan” đã hiện ra trước mắt. Còn cách Thánh Quan độ mươi dặm thì bỗng nhiên...

Chín vị đạo nhân không biết đã đứng đợi tự lúc nào, dàn sẵn Cửu Cung trận Thế, tay cầm cổ kiếm ngang hông.

Hạng Vũ đi bên Văn Đồng khẽ nói:

- Chín người này vốn là Nga Mi Cửu đại hộ pháp, không những kiếm thuật cao cường, mà “Cửu Cung kiếm trận” cùng Thiếu Lâm “La Hán trận” có thể liệt vào hai đại kỳ trận của võ lâm. Vậy xin Chương môn nhân đứng sang một bên, để cho thuộc hạ đến trước kiến thức một phen.

Lời vừa dứt thì hai cụ già cũng đã phi thân đến Cửu Cung trận tiền.

Đạo nhân đứng giữa vừa thấy Hạng Vũ gương mặt liền nở nụ cười, cúi đầu thi lễ nói:

- Thì ra là Hạng hội chủ giá lâm bồn quán môn hạ đệ tử ở trước “Khuyến Nghi động” có điều thất lễ bản đạo xin đại diện Chương giáo sư huynh cáo lỗi cùng Hội chủ.

Hạng Vũ nghe nói cười ha hả:

- Huyền Chân đạo trưởng nói quá lời, Hạng mỗ cũng xin thay bái đệ Tào Khôn cáo lỗi cùng quý phái.

Huyền Chân đạo trưởng tiến lên hai bước, đưa mắt nhìn về Thiên Nam kiếm khách Tào Khôn cúi đầu thi lễ nói.

- Thì ra vị này là “Thiên Nam kiếm khách” Tào đại hiệp bản đạo ngưỡng mộ uy danh đã lâu.

Đoạn quay sang Hạng Vũ nói:

- Hội chủ đại giá quang lâm, đáng lẽ bồn phái phải dùng đại lễ tiếp rước, ngặt vì đêm nay sắp có cường địch phạm sơn Chương môn sư huynh không thể thân hành tiếp đón, mong Hội chủ tha thứ cho.

Hạng Vũ “à” một tiếng như thông cảm rồi cười nói:

- Thì ra là thế! Song bồn Chương môn nhân có việc muốn gặp mặt quý phái Chương giáo, cảm phiền đạo trưởng bẩm qua một tiếng, mời Thiết Cốc môn di giá ra đây nói chuyện.

Huyền Chân đạo trưởng nghe nói, không khỏi tỏ vẻ kinh ngạc, ông ta đã từng biết Hạng Vũ vốn là Hội chủ của một bang hội. Vậy thì bốn chữ “Bổn Chuồng môn nhân” là có ý nói ai, chẳng lẽ là thiếu niên trẻ tuổi đang đứng phía sau kia sao?

Vẻ mặt của Huyền Chân đạo trưởng đang còn ngơ ngác, bỗng từ dưới “Khuyến Nghi động” có tiếng chuông vang dội liên hồi, tiếp theo là những tiếng ré kêu thảm khóc.

Huyền Chân đạo trưởng cùng tám vị đạo nhân mặt đều biến sắc. Đạo trưởng quay sang nói với Hạng Vũ:

- Cường địch sắp đến nơi phiên hội trưởng tạm thời đứng sang bên, tha thứ cho bản đạo thất lễ.

Lời vừa dứt thì người ông cũng đã thụt về trận địa.

Bỗng từ hướng “Khuyến Nghi động” mười mấy bóng người nhanh như điện chớp từ dưới phi lên, phút chốc đã đến trước mặt mọi người.

Kẻ dẫn đầu là một cụ già râu tóc bạc phơ, mặt đen như than, thân thể cường tráng, mình mặc áo cẩm bào, đôi mắt long lanh dễ sợ.

Hai bên ông ta có hai người ăn mặc đẹp đẽ, đầu đội kim khôi, lưng đeo trường kiếm.

Một người tuổi trạc tuần, còn người kia là một thiếu niên nhỏ thó.

Sau lưng ba người, có đến mười hai đại hán áo vàng. Kẻ nào kẻ ấy Thái Dương huyết nổi cao, chứng tỏ là các tay võ lâm cao thủ.

Lúa ấy, chín đại hộ pháp Nga Mi, đôi mắt đều lim dim giữ yên nơi Cửu Cung phương vị, không hề dểm xia đến thế lực ào ạt của địch thủ.

Bầu không khí nặng nề bao trùm cả trận địa.

Cụ già mặt đen hừ lên một tiếng lạnh lùng đưa mắt nhìn qua Văn Đồng ba người, trầm giọng nói:

- Ba người không phải là lũ chuột Nga Mi, mau đứng sang một bên, lát nữa bốn tọa sẽ có điều phái lạc.

Văn Đồng nhú mày tức bực quay sang Hạng Vũ nói:

- Khi tại hạ cùng Huyền Hạc đạo nhân chưa nói chuyện xong bọn “Thiên Huỳnh giáo” này nếu dám làm ồn, người cứ việc ra tay trừng trị chúng.

Nói dứt, chàng quay mình từ từ tiến vào Cửu Cung trận.

Lời nói cùng thái độ của Văn Đồng bọn “Thiên Huỳnh giáo” đâu dễ chịu nhin, thiếu niên đứng bên cụ già lên tiếng quát:

- Tiểu tử cả gan buông lời phách lối. Còn không nạp mạng cho bổn tước sao!

Lời vừa dứt thì thân hình chàng ta cũng đã phóng ra, hữu chưởng vung lên nhắm ngay sau lưng Văn Đổng đánh tới.

Hạng Vũ thấy vậy quát lớn:

- Lũ chuột cả gan!

Hữu chưởng lẹ làng đưa ra nghinh địch.

“Bùng” một tiếng hai chưởng chạm nhau, Hạng Vũ cảm thấy kinh lực của đối phương quá ư mạnh mẽ khiến cho tay ông tê buốt trong lòng không khỏi khiếp sợ.

Thiếu niên của Thiên Huỳnh giáo cười lên một tiếng, song chưởng lại đánh ra, lần này chàng ta vận dụng mười thành công lực nên thế mạnh tựa như bài sơn kinh phong ồ ồ bắn tới.

Hạng Vũ tuy đã biết rõ sức lực của đối phương rất là lợi hại, nhưng mình vốn là thủ lĩnh của một bang hội, đâu thể tỏ ra yếu đuối, lập tức ngậm vận mười mấy năm công lực, đưa chưởng chống nghinh.

“Ầm” một tiếng vang trời vỡ đất, gió cuộn ào ào cát bay đá chạy.

Hạng Vũ bị chưởng phong chấn động, lùi sau ba bước mới đứng vững lại, còn bên thiếu niên cũng bị đẩy lùi một bước.

Sau lần chạm chưởng, Hạng Vũ đã biết nội lực của mình kém hơn đối phương một vé.

Riêng về thiếu niên Thiên Huỳnh giáo đôi mắt chàng ta xanh lè dễ sợ, dăm dăm nhìn vào mặt Hạng Vũ, bước từng bước một đến gần song chưởng từ từ đưa lên...

Hạng Vũ vừa bị đối phương đánh lui ba bước, cũng may nội phủ chưa bị thương, hơn nữa địa vị của ông thà chịu chết chứ không hề thối bước, ông nghiêng răng cắn giận, tự hết sức lực vào đôi tay, chờ đợi nghinh địch...

Kẻ nóng ruột nhất có thể nói là Thiên Nam kiếm khách Tào Khôn. Tay cầm trường kiếm, chú mục vào trận, ngật vì Chưởng môn nhân chưa hề ra lệnh nên không thể ra tay giúp đỡ.

Văn Đổng miệng vẫn mỉm cười đứng bên quan sát, thái độ tỏ ra nhàn nhã, như hình nắm chắc vào cái thắng của Hạng Vũ.

Trong lúc thiếu niên Thiên Huỳnh giáo cùng Hạng Vũ chỉ còn cách xa độ năm thước hai người đang sắp định xuất chưởng đánh nhau...

Bỗng một điệu nhạc từ trong “Thanh Linh thánh quan” trỗi lên âm thanh vang dội khắp núi rừng. Tiếp theo là một đội đèn lồng màu vàng nhạt từ trong cửa quan chậm rãi đi ra...